

Toppers van Gooise Meren

Dick Broer-toernooi
Danielle Stultiens:
'Privé-feestje voor
de meiden'

Portretten **4**

Erik Pieter Vlaanderen | Bas Brüll
Ada Gieling | Marijke van Vlaardingen

Onze redactie schrijft nog veel meer artikelen dan er in onze gratis weekkrant passen.

Die 'EXTRA' artikelen plaatsen we elke dag online op BussumsNieuws.nl, NaarderNieuws.nl en MuiderNieuws.nl. Een selectie daarvan staat in dit magazine.

Wat is er allemaal Extra?

Op Extra presenteren we de achtergronden van het nieuws, schrijven we mooie persoonlijke verhalen over boeiende lokale inwoners, doen we verslag ter plaatse en zetten de beste verhalen uit de regio voor je klaar. Daarnaast zijn er rubrieken, zoals uittips voor het weekeinde, nieuws van verenigingen, historische verhalen, de agenda en gemeentelijke informatie. Als klap op de vuurpijl lees je elke zaterdagochtend 'Het Zaterdagportret', een lekker lang interview met een boeiende inwoner van Gooise Meren.

Leden krijgen toegang tot alle online-artikelen, ontvangen dagelijks het laatste nieuws in de mail én ontvangen het magazine gratis thuisbezorgd. Het magazine is à € 6,50 ook los verkrijgbaar in diverse winkels. En het mooie is: met een Extra lidmaatschap heb je online toegang tot alle Extra verhalen, ook die uit Hilversum, Weesp en Huizen.

Ook in magazine

Een selectie van onze Extra-artikelen, waaronder de Zaterdagportretten, vind je maandelijks in dit magazine. Ideaal voor wie liever op papier leest en een mooie toevoeging aan het lidmaatschap.

Met jouw lidmaatschap help je ons ook om onze gratis weekkrant en dagelijkse nieuwssite te blijven maken. De artikelen op Extra kun je dus alleen lezen als je lid wordt. Het kost je slechts € 5,50 per maand of € 59,- per jaar (€ 7,- korting).

Word ook lid en blijf betrokken.

Sluit een lidmaatschap af via BussumsNieuws.nl, NaarderNieuws.nl of MuiderNieuws.nl. Doe het vandaag nog!

Colofon

Extra magazine is een uitgave van Enter Media, www.entermedia.nl.

© Teksten en foto's zijn auteurs- rechtelijk beschermd. Niets mag worden overgenomen zonder toestemming van de uitgever.

Redactie: Sarah El Aty, Frank van der Heijden, Petra Olgers, Jacqueline Roest, Ellen Schokker, Ellen Kamminga
Foto's: Bob Awick e.a.
Vormgeving: Ingrid Handjes, en Ingeborg Ruitenbeek
Uitgever: Adri de Bruijn
Directie: Jolanda de Rijk
Lidmaatschap: BussumsNieuws.nl, NaarderNieuws.nl of MuiderNieuws.nl

In dit nummer

10

**Bussumer van het Jaar:
Stil. Flabbergasted.
Supertrots.
'Pluim op ons werk'**

25

**Eerste Dick Broer
Meidentoernooi bij BFC
'Privé-feestje
voor de meiden'**

26

**Naarder van het Jaar:
'Ik kijk even naar boven;
hij zal trots zijn'**

36

**Muiderberger van het Jaar:
'Ik vind het heerlijk
om voor het dorp
bezig te zijn'**

JANUARI

Portretten

4

Erik Pieter Vlaanderen:
'Mijn woorden zijn helder en duidelijk én mijn wapen'

14

Bas Brüll:
'Praten alleen verandert niets. Je moet het wel doen'

20

Marijke van Vlaardingen:
'Je hóeft geen voorbeeld te nemen aan je ouders'

30

Ada Gieling uit Muiden:
'Stilzitten, daar doe ik niet aan'

Het is alweer januari. Welkom in 2023 zou ik zeggen! Ik heb een beetje spijt dat ik geen oliebollen heb ingevroren, want hoewel de kerstboom net is opgehaald door het GAD heb ik er nog steeds zin in. Wat waren ze lekker. Mijn favoriete adresje laat ik overigens achterwege, want wij zijn als redactie natuurlijk neutraal. Toegegeven: januari vind ik, en velen met mij, de minst leuke maand van het jaar. Het is koud, er hangt een grijs wolkendek en er staat weinig feestelijks op de planning.

Vakantie is nog ver weg en er is een soort 'eindejaarsmoehed' die maakt dat je het liefst onder een dekentje op de bank kruipt met een kop thee (of iets sterkers). Gelukkig biedt werken en een goede bak afhaalkoffie op zo'n moment houvast, want dat houdt je immers 'van de straat' en onder je dekentje vandaan! Het nieuws stopt natuurlijk nooit; er is genoeg te melden binnen onze gemeente. We klimmen dan ook graag voor onze lezers in de pen met portretten van uiteenlopende, bijzondere inwoners. Wat ze gemeen hebben? Alle vier zijn het *die hards*, doorzetters, volle kracht vooruit! Kijk, daar kunnen we wat mee aan het begin van het jaar.

Te beginnen met politicus en makelaar Erik Pieter Vlaanderen. Het GDP/Hart raadslid is pittig op zijn tijd, maar ook goudeerlijk en humoristisch. Onverschrokken bewandelt hij zijn pad en in zijn verhaal doet hij vele interessante onthullingen over het politieke landschap in Gooise Meren. Dan door naar ondernemer en Naarder Bas Brüll, een verhaal van regionale omvang. Even achterover leunen is iets dat hij niet zo snel zal doen. De ondernemer en voorzitter van de Ondernemersvereniging Hilversum Zuid West is vooral een druk 'klusbaasje'. Een *must read!* Het derde portret is gewijd aan kunstenaar Marijke van Vlaardingen uit Naarden. Bekend van haar zintuiglijke, soms choquerende keramische sculpturen maar vooral familiemens en kleurrijke vrouw. Laat je meevoeren in haar levensverhaal. En *last but not least* Ada Gieling uit Muiden. Onlangs ontving zij nog de vrijwilligersprijs van de gemeente, maar daarvoor hadden wij de 'vrijwillig-ster' allang gespot. Onvermoeibaar zet de praatgrage Muidense zich in voor andere mensen in zowat de hele regio. Zulke energie valt alleen maar te bewonderen.

Hartelijke groet,
Ellen Schokker

TE KOOP
INL.: MAK. VLAANDEREN
MUIDERBERG
TEL: 305

Daadkrachtig +
Milieubewust
Gewiekt

Muiderberger Erik Pieter Vlaanderen

‘Mijn woorden zijn
helder en duidelijk
én mijn wapen’

Officieel is deze milieubewuste Muiderberger met pensioen, maar in zijn geval betekent dat alleen op zondag vrij.

Tekst: Ellen Schokker, foto's: Bob Awick

Niet lullen maar poetsen, dat is de op de Brink geboren Erik Pieter Vlaanderen (68) in een notendop. Op zijn 12de werkte hij al als loopjongen op een bouwterrein waar hij mensen de weg wees en legde hij de klappers op het makelaarskantoor in Weesp van zijn autodidact geschoolde moeder op letter en datum. “De makelaardij is me met de paplepel ingegoten”, zegt hij daarover.

Op dit moment is hij raadslid bij het Goois Democratisch Platform/Hart (GDP/Hart) en actief makelaar in regio het Gooi. “Emancipatie was dat mijn vader bij mijn moeder op haar assurantie kantoor mocht werken. Voor haar was werken normaal, punt. Ze verdiende meer dan mijn vader met zijn ambtenarensalaris. Mijn vader heeft zijn makelaarsdiploma behaald, mijn moeder nooit, maar ze wist hoe het moest. Toen ik vertrok als belastinginspecteur ging ik weer tijdelijk werken op het kantoor van mijn moeder en haalde ik in 1992 mijn makelaarspapieren. Nu doe ik financieringen van Groningen tot Maastricht. Door mijn achtergrond kan ik mensen ook adviseren op hypotheekgebied. Qua verkoop zit ik op het specialisme Muiden en Muiderberg.”

Medische misser

Hij is nummer drie van vier kinderen. Twee zussen, die overigens de eerste ruiters op manege

Any Dale waren, en twee ‘moeders’ boven zich, omdat de tante van Erik door ziekte tijdelijk bij hen in huis woonde. Gekscherend: “Er werd mij altijd gevraagd door schoolkinderen: is je moeder die dikke of die dunne? Dan zei ik altijd: die dunne.” De tante zorgde mede voor de kinderen, helemaal toen in 1967 zijn vader – op zijn 47ste levensjaar door een medische misser – overleed. De destijds 13-jarige Erik moest opeens zijn vader missen. *Hoe heb je die tijd beleefd?* “Zo rationeel mogelijk. Je kan bij de pakken gaan neerzitten of je kunt verder gaan. Ik had toentertijd een pony en daar haalde ik veel steun uit.”

Paardrijden deed hij naar eigen zeggen ‘tot dertig kilo geleden’. Het buitenleven en de natuur liggen hem na aan het hart. “Mijn geboortehuis aan de Brink 24 was tevens het huis waar makelaarskantoor Vlaanderen veertig jaar kantoor hield. Ook woonde hier G.A. Heinze, dirigent en oprichter van Toonkunst. Heinze is de muziekvereniging die vijftig jaar het papier ophaalde voor recycling. Oftewel: milieubewustzijn wordt hier al vijftig jaar in de praktijk gebracht.”

Nierpatiënt

Rijd je nog steeds paard? Lachend: “Ik heb altijd gereden totdat mijn paard doodging tien jaar geleden. Toen vond ik het mooi geweest. De combinatie van tijdsbesteding en een zwaarder gewicht vond ik niet meer verantwoord.” Dat zwaardere gewicht komt door de medicijnen die Erik met frisse tegenzin moet slikken vanwege zijn nierfalen. “Veertig kilo zit eraan sinds mijn medicijnen.” *Wanneer kwam je erachter dat je nierpatiënt was?* “Een jaar of twaalf geleden hebben ze me bij het AMC ziekenhuis gezegd: als je niet aan de medicijnen gaat zit je voor je 65ste aan de dialyse. Dat was een heldere keuze. Punt!” Het Diaconessenziekenhuis in Naarden miste een blaasontsteking en die is doorgeslagen naar

‘Ik stem regelmatig tegen de fractie in. Het is luisteren, denken, doen’

een nierbekkenontsteking. Opnieuw een medische misser in het leven van Erik. Door het littekenweefsel daarvan zijn de nierproblemen bij hem ontstaan. “Ik ga ook nooit meer naar een Goois ziekenhuis. Pas later in mijn militaire dienst werd het littekenweefsel ontdekt. Ik heb nu nog 35 procent nierfunctie.” Erik voelt zich niet ziek, heeft geen actieve pijn en volgt geen streng dieet. “Ik ben omnivoor en bourgondiër. Ik doe mijn best, maar vegan, vergeet het maar. Ik word geacht om veel te sporten en veel water te drinken. Het vraagt discipline om dingen af te slaan zoals drank en toetjes. Alleen als ik uit eten ga zeg ik: doe maar een Bob-arrangementje.”

Billijk

Hij studeerde fiscaal recht in Leiden. Omdat hij medisch werd afgekeurd was zijn militaire dienst kort en deed hij een opleiding tot belastinginspecteur. *Iedereen in het Gooi vreesde jou dus?* “Wij kenden toen nog een hardheidsclausule. Als er sprake was van een onredelijke hardheid dan had je daar een marge in. Zoals je nu ziet in de toesla-

genaffaire, dat men zonder te kijken naar het individu aan het heffen is, zo ben ik niet opgeleid. Je moet per persoon kijken of iets klopt in alle redelijkheid. Redelijkheid en billijkheid zijn heel belangrijk als jurist. Je moest belasting heffen volgens de wet, maar er was altijd ruimte voor interpretatie. Ik stond voor maatwerk, bekeek de casus per persoon. Het is nooit zwart of wit, het is altijd grijs.” De computer bepaalt nu en de ambtenaar denkt niet voor zichzelf, tegen Eriks smaak in. Het is immers mensenwerk. Je werkt niet met robots. “Ik bekeek dan vervolgens het bezwaar. Bijvoorbeeld: man is ziekelijk, vrouw is net kind verloren. Dan is de waarde leeg misschien wel honderd-

duizend, maar dan zette ik de waarde in bewoonde staat op de helft. De combinatie van factoren, mensen die tot hier in de shit zitten: dan moet je matigen, vind ik.”

Doei

Hij hield het welgeteld vijftien maanden vol bij de belastingdienst. “Na een jaar als adjunct-belastinginspecteur deed zich een situatie voor waarbij een grote jongen voor tien miljoen belasting tilde. De organisatie wilde toen weten wie zijn juridisch vertegenwoordiger was. Toen dat bekend werd, wilden ze hem 80 procent van de schuld kwijtschelden. Procederen zou meer geld en moeite kosten. Dat vond ik zo onredelijk

‘Naar mijn mening ben je een loser als je een wethouder geen discussie aan wilt gaan’

'Je hebt je eer en je geweten en daar moet je altijd naar handelen'

dat ik per direct ben opgestapt. Boete? Kon me niet schelen, ik was weg. De gewone man betaalt ook gewoon belasting en de grote jongen met grof geschut komt ermee weg. Doei. De boete van 15.000 euro heb ik betaald, maar in het kader van een arbeidsconflict bij de belasting opgegeven, dus die heeft de helft betaald", grijnst hij.

Die gewiektheid, daadkracht en tegelijkertijd humor is treffend voor het karakter van Erik. Volle kracht vooruit en hij deinst voor niemand terug, zo lijkt het. "De wet heeft grenzen en die weet ik te vinden. Een hoer mag haar condooms aftrekken want die heeft ze nodig. Een crimineel mag zijn wapen aftrekken want dat heeft hij nodig om zich te verdedigen. Je mag het wapen alleen niet gebruiken. Ook in de politiek schuur ik graag

tegen de randjes. Of het me rijk heeft gemaakt? Emotioneel zeker. Ik heb de juiste beslissingen gemaakt, waar ik nog steeds achtersta. Je hebt je eer en je geweten en daar moet je altijd naar handelen. Ik vind het fijn als ik mezelf recht in de spiegel kan aankijken."

Rechter- en linkerhand

De fiscaal jurist kijkt naar de werkelijkheid, de civiel jurist kijkt naar de bewijsstukken, vertelt hij verder. "Qua belastingheffing ben ik rechts georiënteerd, maar qua milieu ben ik zeer links. In 1970 werd ik actief in de milieubeweging. Op 1972 heb ik me gemeld als lid van de VVD. Daar heb ik jarenlang verschillende functies bekleed, evenals mijn zusje. Daardoor ben ik op de zijlijn gaan zitten, omdat we het niet raadzaam vonden twee Vlaanderens op de lijst te hebben. In 1998 stopte mijn zus als raadslid. De toenmalige lijsttrekker vond destijds dat ik 'te weinig positieve inbreng' had om op hoog de lijst te worden gezet. Daar was ik natuurlijk niet blij mee, dus ik vroeg mijn kennissen: stem op mij. Dat deden ze."

Dit leidde tot een eigen zetel in de gemeenteraad. Maar nog steeds is het lastig voor mensen om te

erkennen dat hij zijn eigen stoeltje meeneemt, stelt hij. “Ik stem regelmatig tegen de fractie in. Het is luisteren, denken, doen. Ik zit er voor het belang van de inwoners, voor de kiezers, dus als er een boom omgekapt moet worden ga ik er voor staan. De beslissende stem om de snelweg A6 langs het Naardermeer niet door te laten gaan, kwam van Rita Verdonk. Het was een EP’tje (oftewel een Erik Pietertje, red.). Ik had een stevig netwerk. Wat mijn relatie met Rita was? Ik kende haar.”

Gif

Zijn politieke carrière verloopt niet zonder slag of stoot, een confrontatie gaat Erik immers niet uit de weg. “Ik heb een conflict gehad met een vrouwelijke CDA-wethouder, Marleen Sanders. Zij heeft gif gestort op een ecologisch strandgebied zonder de burgers daarbij te betrekken en de juiste vergunning te hebben, terwijl ze daarvan wethouder was. Ik stond erop dat ze de werkzaamheden per direct zou stoppen. Ze gaf daarmee duidelijk te kennen dat ze niet wist wat buurtparticipatie was en toen heb

ik gezegd: dan versta je je vak niet en moet je een ander vak gaan kiezen. Ze begon te huilen.” *En wat deed je toen?* “Ik heb dat volstrekt genegeerd. Natuurlijk ga je anders om met een meisje van 18 dat net komt werken als telefoniste, maar iemand in zo’n functie van 40 jaar oud die meer dan een ton per jaar verdient, moet je kunnen aanspreken. Waarom mag je zoiets niet tegen een vrouw zeggen en tegen een man wel?”

Dit conflict, zo’n vijf jaar geleden, kostte hem destijds zijn plek in de VVD-fractie omdat hij volgens de partij niet meer te ‘handhaven’ was. “Ik werd uit de fractie gezet wegens vrouwonvriendelijkheid. Ik zei toen: jullie zijn vrouwonvriendelijk vanwege het onderscheid dat jullie maken tussen man en vrouw. Gelijke behandeling betekent gelijke behandeling, het gaat niet om geslacht maar om geschiktheid.” Erik werd naar eigen zeggen onder druk gezet zijn zetel in te leveren waarop hij zijn eigen eenmansfractie begon: Lijst Vlaanderen. “Ik nam mijn eigen stoel weer mee, ik had genoeg voorkeurstemmen.” Later bleek Jelmer Kruit, die in dezelfde periode opstapte bij de VVD na een conflict met Alexander Luijten, veel overeenkomsten te hebben met Erik en toen vervolgens Jan Kwekkeboom er zich ook bijvoegde, besloten de mannen daarop de krachten te bundelen. “Eenheid maakt macht. Iedereen sloot weddenschappen op ons af, maar we hebben het een volledige periode met zijn drieën uitgehouden.”

Drie jaar geleden waren er al oriënterende gesprekken over het samenvoegen tot één partij. “Toen bleek dat GDP heel hoog scoorde bij de laatste verkiezingen en in combinatie met het wangedrag van de inmiddels vertrokken D66 wethouder Geert-Jan Hendriks maakte dat het samenvoegen tot een partij logisch werd.” *Wat bedoel je precies met wangedrag?* “Een ontheffing vragen voor je woonplaats vanwege een emotionele scheiding snap ik nog wel, maar dat je meined gaat plegen en gaat

zeggen dat je in Muiden woont terwijl dit niet waar is, dat gaat er bij mij niet in. Dat heeft hij zelf schriftelijk toegegeven. Dit is een goed voorbeeld van de civiel jurist die zegt: hij woont er wel want hij staat er ingeschreven. De fiscalist zegt: hij woont er feitelijk niet.”

Schaken

Voelen mensen weleens geïntimideerd door jou? “Vroeger in Muiden liep je het gemeentehuis binnen en kon je snel even wat aan iemand vragen. Als ik nu te dicht naast iemands bureau sta, is diegene al geïntimideerd. Naar mijn mening ben je een *loser* als je als wethouder geen discussie aan wilt gaan. Een meisje van 18 moet je niet hard aanpakken, dat is niet eerlijk. Bij jong en veelbelovend ben ik terughoudend. Maar, mijn woorden zijn helder en duidelijk. Mijn woorden zijn mijn wapen. Als ik word uitgemaakt door een wethouder als ‘ongeschikt voor de coalitie’ dan vraag ik: hoezo? Het is schaken.”

Erik is getrouwd en het samengestelde gezin heeft vijf kinderen en twee kleinkinderen. *Je werd ooit vrouwonvriendelijk genoemd. Heeft dit effect gehad op je relaties?* “Privé moet je je vrouw ook serieus nemen, maar daar kan je wel wat hoffelijker zijn dan in de politiek. In de politiek moet je discussiëren en je juist opstellen, ongeacht het geslacht. Ik val aan op de inhoud, niet op het feit dat je jurk niet recht zit. Ik ben getrouwd en gescheiden en ben opnieuw getrouwd: met mijn huidige vrouw ben ik al ruim tien jaar samen.” Lachend van oor tot oor: “En ik ben opa.”

We staan aan het begin van 2023. Heb je nog nieuwjaarswensen? “Ik hoop dat 2023 een jaar wordt van rust en vrede, waarin de raadsleden in harmonieuze samenwerking kunnen werken aan behoud van groen en biodiversiteit. In goede samenwerking met boeren, ondernemers en burgers. Om samen stap voor stap alle problemen te verlichten of op te lossen.”

Stichting Pruijck

Stil. Supertrots. Flabbergasted. 'Pluim op ons werk'

BUSSUMER VAN HET JAAR

Vrijwilligers +
Pruik doneren
ANBI-status

pruijck

Ze hebben sinds kort de eerste mannenpruik in huis en hebben Keune Haircosmetics zo ver gekregen dat zij het komende jaar de shampoootjes gaan sponsoren. We hebben het over de dames José van Kippersluis en Inge van Gulden van Stichting Pruijck, die de titel Bussumer van het Jaar hebben verdiend!

Tekst: Jacqueline Roest, foto's: Bob Awick

Ons

+ 'Ik ben niet zo snel stil, maar dit is een pluim op ons werk'

Zij runnen samen met vrijwilligers – zo'n vijftien in totaal – ook de fysieke winkel Het Pruijcken Kabinet aan de Vlietlaan in Bussum. Dit mooie werk doen ze allemaal onbezoldigd. Stichting Pruijck wil graag mensen die kaal zijn geworden, door welke reden dan ook, een stukje blijer maken door ze een mooie pruik te doneren. Afgelopen jaar waren dat er ongeveer 125!

Omdat Het Pruijcken Kabinet alleen op afspraak werkt, heb ik een tijdslot gereserveerd voor het passen van een pruik (dat moet trouwens ook voor het doneren van een pruik). Ik tref echter niet José en Inge aan, maar de vrijwilligers Jolanda en Nanette. Als ik uitleg waarvoor ik werkelijk kom, zijn de dames enthousiast en uitgelaten. Ze bellen direct met hun collega's, waarvan alleen

Inge de kans heeft om even aan te schuiven. José heeft werkverplichtingen waarvan ze de touwtjes niet kan laten vieren. Inge is *flabbergasted*, stil en een beetje ontdaan door de onderscheiding van deze krant. "Ik ben niet zo snel stil, maar dit is een pluim op ons werk", zegt ze ontroerd terwijl haar bruine ogen stralen.

Duurzaam

Bij de commercieel ingestelde Inge (53) is het glas altijd halfvol. Ze vertelt dat Stichting Pruijck ooit begonnen is op de zolder van haar even oude vriendin José, die een jaar of zeven geleden door kanker werd getroffen. Ze kenden elkaar nog maar kort toen deze bom gedropt werden. Ze werden dikke vriendinnen, net als hun zoontjes. "José en ik zijn verbonden in karakter. Een dag zonder lach is geen goede dag." José, die met chemo behandeld werd en haar haar verloor, kon zich een pruik financieel permitteren, maar toen ze deze niet meer nodig had, wist ze niet waar ze ermee naartoe moest. Door de pruik te bewaren, ontstond het idee om de pruiken te verzamelen en deze een tweede leven te geven. Een duurzame en circulaire oplossing!

Een gemiddelde synthetische pruik kost al snel 1.000 euro, terwijl eentje van echt haar varieert tussen de 2.000 en 6.000 euro. “En de vergoeding van de zorgverzekering in 2022 was 457,50 euro. Dan moet je dus nog steeds 650 euro bijleggen”, vertelt Inge, die daarom dolgraag wil samenwerken met de verzekerders. Maar tot op heden is er nog geen contract. Mensen die een gedoneerde pruik komen ophalen, kunnen vrijblijvend een donatie doen. De meeste doen dat, al varieert het bedrag gemiddeld van 20 tot 200 euro. Inge hoopt voor de toekomst een win-win-winsituatie met de verzekerders zien. “Iemand is ernstig ziek, voelt zich rot en dan mag je er ook niet mooi uitzien? Zo wordt die persoon dubbel gestraft, terwijl ze juist alle ballen op zichzelf moeten gooien.”

Haarproblemen

Voorals dames komen naar Stichting Pruijck voor een nieuwe bos haar. Ze hebben ze in alle varianten en kleuren. Vrijwilliger Jolanda, woonachtig in Muiderberg, kent Inge vanuit haar vriendenkring: “Vaak komen mensen vóór hun chemobehandelingen naar ons toe, zodat ze iets hebben liggen mocht hun haar uitvallen.” Ook mensen met de haarziekte alopecia, waarbij het haar plotseling begint uit te vallen, kunnen bij Het Pruijcken Kabinet terecht, net als mensen met haarproblemen door Covid-19, MS, anorexia of dwangstoornissen. Inge: “Vaak worden pruiken maar acht tot tien keer gedragen. Daarom leent het zich goed voor hergebruik. Toch blijft het een rot ding; het kriebelt en zit vervelend.” Het binnenwerk is het belangrijkste en hiervoor is een samenwerking met een haarwerksspecialist uit Apeldoorn die de controles uitvoert. “De pruiken worden in principe schoon ingeleverd, maar we adviseren altijd om de pruik thuis te wassen. Hiervoor krijgen de mensen shampoo mee, net als een standaard en een opbergdoos.”

Soroptimistenclub

De Muiderbergse doet haar vrijwilligerswerk graag. Ze kan dit goed met haar betaalde

werk combineren. “Het is dankbaar en mooi. Het geeft mij ook voldoening.” Ze erkent dat het af en toe ‘heel triest’ is, maar dat zij en haar collega’s dit werk met een lach en een traan doen. Haar collega Nanette uit Bussum heeft aan den lijve ondervonden wat chemo met je haar kan doen. Ze had borstkanker. Werkte destijds in Tergooi en hoorde via een oncologisch verpleegkundige van het bestaan van Stichting Pruijck. Ze leverde haar pruik daar in en meldde zich enkele jaren later aan als vrijwilliger. Een mooiere job kan ze zich niet bedenken. De stichting heeft inmiddels landelijke bekendheid. Niet alleen de mensen komen van heinde en verre naar het mooie Bussum, maar een haarwerksspecialist uit Zeeland die haar activiteiten stopte, heeft honderden pruiken gedoneerd. De Soroptimistenclub Gooise Meren die zich dit jaar en ook volgend jaar aan de stichting heeft verbonden (“financieel en met handjes”) heeft de pruiken opgehaald.

De dames hebben wel zo hun eigen aanpak en de vrijwilligers moeten zich daar dan ook in willen vinden. “We hebben een eigen wijze van benaderen: goed luisteren en de mensen op hun gemak stellen”, zegt Inge. “Je krijgt toch hele heftige verhalen te horen, daar moet je wel mee om kunnen gaan. Wij vinden altijd een manier om iemand aan het lachen te krijgen, terwijl je wel de ernst van de situatie moet kunnen inschatten en respecteren.” Die speciale manier van benaderen, wordt ook toegepast bij mensen die een pruik komen brengen. Ook dat gaat op afspraak, omdat

de vrijwilligers voor iedereen de tijd willen nemen zonder gestoord te worden door binnenlopende mensen. “Voor veel mensen is dit een moment om de nare periode af te ronden.”

En dan de financiën. Want hoe houdt Stichting Pruijck haar hoofd boven water? Vooropgesteld: de huurbaas Jan van den Brink van het pand is zeer coulant. Hij vindt dit zo’n machtig mooi initiatief en springt daarom heel coulant met de maandelijkse huur om. “Echt fantastisch dat hij dit voor ons doet.” Stichting Pruijck zit het komende jaar financieel safe. “Die periode kunnen we de huur betalen, maar ook wij krijgen natuurlijk met een hoge energierekening te maken. Dat is een extra *pain*. Willen we continuïteit hebben en houden dan hebben we zeker vijf bedrijven nodig die ons jaarlijks met 1.000 tot 2.000 euro willen sponsoren. Als dat lukt zijn we blij! Wist je trouwens dat we een ANBI-status hebben”, vraagt Inge. De oprichters zijn beiden ondernemers. Inge heeft een coachingpraktijk en José adviseert bedrijven op gebied van arbo en ziekteverzuim. “Soms is het schipperen naast ons werk, maar we willen iedereen optimaal bedienen. We zijn ontzettend blij met alle hulp, want we kunnen het niet meer alleen.” *Willen jullie groter groeien?* “In onze dromen wel. Dan willen we wel twintig franchisevestigingen door heel het land, maar dan wordt het voor beiden een fulltime baan.”

Stichting Pruijck helpen? Check: pruijck.nl

‘Iemand is ernstig ziek, voelt zich rot en dan mag je er ook niet mooi uitzien?’

Bas Brüll

**‘Praten alleen
verandert niets.
Je moet het
wel doen’**

Heeft meerdere bedrijven + Voorzitter OVHZW Dol op surfen

Vol trots toont hij toch nog even een promotiefilmpje van E-Unit, het meest duurzame bedrijventerrein van Nederland dat net buiten Arnhem ligt. ‘Allemaal even energie- en CO²-neutraal’, ‘met tien jaar lang een vaste prijs voor al uw energieverbruik’, ‘verdienen doe je hier dubbel’ en ‘hypermoderne ijswaterwarmtepompcentrale’ zijn termen die voorbijkomen. Brüll ziet het filmpje zeker niet voor de eerste keer, maar kan er niet vaak genoeg naar kijken. ‘Dat je uiteindelijk iets nalaat aan je kinderen en dat de wereld gewoon beter wordt. We moeten met z’n allen die stap nemen’, zoals een man in het filmpje aangeeft, zou zomaar een tekst van Brüll – zelf vader van twee zoons – kunnen zijn.

E-Unit is een van de vele ondernemingen die de 51-jarige ondernemer (samen met compagnon Carsten Hesz) heeft opgestart. Verder is Brüll bekend van De Klusbaas BV / Baasbouw BV, Holland Energy Group BV en de Gooise Vuurwerkwinkel. Een geboren Hilversummer is hij zeker niet. Brüll groeide op in Venlo, maar kwam naar deze regio toen hij werkzaam was in Lelystad en zijn vriendin in Utrecht. “We zijn op zoek gegaan naar iets in het midden”, begint hij zijn verhaal. “Ik gooide een dartpijlje en kwam uit op Bussum.”

Daar kocht hij een woning, knapte die helemaal op en kocht niet veel later een woning aan de Mauritslaan in Hilversum, waar hij weer hetzelfde deed. “Ik werkte destijds in Lelystad in de jachthaven. Mijndert Pon was daar de eigenaar. Die deed ook dingen in vastgoed. Toen maakte ik een opmerking dat ik zoiets ook wel zou willen. Hij adviseerde mij klein te beginnen. ‘Koop een huis, knap het op en verkoop het weer.’ Zo is het gegaan.”

In 2004 gingen Brüll en zijn vriendin Wendy – kinderen waren er nog niet – samen op wereldreis. Eenmaal terug in ‘t Gooi startte hij met De Klusbaas. Dat is in de loop der jaren steeds groter geworden, vertelt hij, steeds meer personeel. “De huizen ben ik blijven doen, ook een boerderij op Ameland. Om te weten hoe het werkt ben ik onder meer gaan meelopen met een stukadoor en een loodgieter. En zo werd het steeds meer. Tot vorig jaar was het een eenmanszaak met twaalf man personeel, nu is het een BV. Ik word helemaal blij van een boormachine in mijn hand. Dingen creëren. Het is zo leuk om mensen blij te maken door hun droom te verwezenlijken, vooral hun duurzame droom.”

Even achteroverleunen is iets dat Naarder Bas Brüll niet zo gauw zal doen. De ondernemer en voorzitter van de Ondernemersvereniging Hilversum Zuid West is vooral een druk 'klusbaasje'. "Ik vind het zo leuk om mensen blij te maken, hun droom te verwezenlijken. En dan vooral hun duurzame droom."

Tekst: Stefan van Hees, foto's: © Foto Miché / Bastiaan Miché

En ja, dat klussen had hij al als jong jochie. Haalde hij de stofzuiger of fiets uit elkaar om deze weer in elkaar te zetten en hield hij drie schroefjes over. En weer opnieuw proberen. "Als 10-jarig jochie was ik al de fietsenmaker voor de buurt. Als mensen hun lekke band niet wilden plakken, deed ik dat. En ik was ook geïnteresseerd in de radio. Hoe werkt dat? Ik ben ook elektricien en loodgieter, heb cursussen gevolgd."

Heel pittig

Toch leek het er lange tijd helemaal niet op dat Brüll in de bouw- en techniekwereld zou belanden. Hij volgde een opleiding bij het CIOS en liep stage bij de politie. Doordat, zoals hij zegt, 'de kogels mij om de oren vlogen' vertrok hij. Niet veel later ging hij tijdens zijn dienstplicht door zijn rug en belandde in het ziekenhuis. Vervolgens deed hij in twee jaar de vierjarige hbo-opleiding voor recreatiemanager op de Hogeschool voor Toerisme en Verkeer. "Dat was heel pittig en ging in het begin ook echt niet goed", herinnert Brüll zich maar al te goed. "Ik deed in die tijd ook fanatiek aan windsurfen. Maar vervolgens ben ik heel hard aan de studie gegaan en won ik uiteindelijk bij de verkiezing de titel van 'Manager of the Year'. Toen kreeg ik ook kaartjes van bedrijven waar ik allemaal op gesprek kon komen."

Uiteindelijk bleef hij zijn werkgever van dat moment in Lelystad trouw, maar wist Brüll door die interesse van buitenaf er wel een goede deal uit te slepen. Zodoende werkte hij in de lente- en zomermaanden en was hij tijdens de winterperiode betaald vrij. Kon hij mooi huizen opknappen. Vervolgens gingen hij en zijn vriendin op wereldreis. Terug van die wereldreis verhuisde hij naar niet de minste buurt van Hilversum: Trompenberg. Daar kocht hij een verpauperd huis uit 1904 aan de Kroonlaan om dat (uiteraard) ook weer op te knappen. "En dat scoorde in de buurt", vertelt hij. "De mensen in de buurt vroegen aan mij of ik ook hun huis kon verbouwen. Het werd steeds groter."

Vuurwerk

Op dat moment was de tijd eraan om zelf echt iets op te zetten. Brüll huurde al een plek op het Havenkwartier en kreeg van toenmalig voorzitter René Hoven van de ondernemersvereniging de tip dat de autosloperij aan de Nieuwe Havenweg te koop kwam te staan. "Ik wist meteen dat dit mijn kans was en ben met de gemeente gaan praten. De grond was behoorlijk vervuild. Met medewerking van Pieter Broertjes (de toenmalige burgemeester, red.) hebben we het rond kunnen maken. Hij vroeg mij toen wel om vuurwerk te verkopen. Daarmee kon ik goed geld verdienen, maar nu is het mooi geweest."

Want met de verkoop van vuurwerk stopt Brüll na deze jaarwisseling. Het valt, zegt hij, niet meer te rijmen met zijn duurzaamheidsambities. Sowieso zit er veel plastic troep omheen, maar tevens kan de ondernemer niet meer dealen met de grote

'Het geld dat ik verdien, investeer ik dan weer in andere projecten'

hoeveelheden die de lucht in worden geschoten. “Ik heb zelf ook twee kinderen. Hoe zou het zijn over dertig jaar? En iemand moet de eerste zijn. Praten erover is prima, maar praten alleen verandert niets. Je moet het wel doen. En ja, ik heb veel in het vuurwerk geïnvesteerd. Dat kan nu de prullenbak in.”

Nee, de focus is nu volledig gericht op duurzaamheid. Hij toont zijn nieuwste creatie: zonnepanelen. Hij toont zijn nieuwste creatie: zonnepanelen. Zeg maar dakpannen die energie opwekken. Ze leveren dan misschien minder energie op dan zonnepanelen, maar mensen kunnen er veel meer van op hun dak plaatsen. Bovendien, zegt hij, is het zeer geschikt voor monumentale gebouwen. Immers, duurzaamheidsambities en beschermde panden willen nog weleens met elkaar in botsing komen.

Mede daarom is Brüll verhuisd van Hilversum naar Naarden. In zijn woning in Trompenberg wilde hij enkel glas weghalen, maar dat mocht niet vanwege de beschermde status. Vervolgens vonden Brüll en zijn vrouw een woning aan het water in Naarden. Uiteraard was dit ook een bouwval, maar voor de ondernemer was dat eerder een uitdaging dan een probleem. Hij had weer een projectje, knapte het huis op, verduurzaamde het vooral, woont nu riant en betaalt geen energiekosten. Ook prettig is dat aan de overkant van het water het Regionaal Trainingscentrum Windsurfen in Almere is. Zijn zoons, Skip van 16 en Finn van 13, surfen immers fanatiek en op niveau. Zo is Skip op het moment van dit interview op Aruba aan het trainen, samen met wereldkampioen Lilian de Geus.

Trots laat de vader een filmpje van zijn zoon zien. Brüll mag niet klagen, erkent hij. Hij is gezond, heeft geen financiële zorgen en is vooral lekker bezig. Wat hem wel stoort is dan dat anderen zeggen dat ‘Bas altijd geluk heeft’. Dat is namelijk niet zo. “Zo zit ik niet in elkaar. Dit komt allemaal door hard werken. En het geld dat ik verdien, investeer ik dan weer in andere projecten. En alle instanties zeggen dat je moet verduurzamen, maar voor een project als E-Unit krijg ik nul subsidie. Banken zijn, net als gemeenten, zo traag als snot. Die zeggen dan dat iets een te hoog innovatief karakter heeft. Wij zijn de kleinste ijswaterwarmtepompcentrale in Nederland. Ik kan wel van de daken

schreeuwen dat het de oplossing is. Het levert geld op. Maar de bank snapt het niet.”

Ondernemersvereniging

De steun die de ondernemer soms mist bij de overheden en banken ziet hij wel terug binnen de Ondernemersvereniging Hilversum Zuid West. Hij is sinds enige tijd voorzitter van deze organisatie. “Zij zochten een opvolger voor René Hoven. Het moest richting duurzaam en René gaf ook aan dat dit veel meer mijn ding is. Het zou vijf uur per week kosten, maar ik kan wel zeggen dat ik er nog een fulltime baan bij heb. De samenwerking met de gemeente is nu wel goed, nu denken ze met ons mee en trekken we samen op. De gesprekken met de wethouders zijn ook goed. Het kwartje is wat dat betreft gevallen in het raadhuis. Onze ambities komen overeen, ook voor de lange termijn. Als de gemeente en provincie potjes heeft voor duurzaamheid kunnen we gaan *shinen*. Wij halen de duurzaamheidsambities wel. Of dat ook geldt voor de gemeente vraag ik me af.”

Ondanks de tijdrovende klus die het voorzitterschap is, denkt Brüll er voorlopig geen

moment aan dit stokje over te dragen. “We vormen een hechte club, steunen elkaar, steken er tomeloos veel energie in. En we krijgen ook met z’n allen energie van door het feit dat we de club runnen zoals we die runnen”, vertelt hij. Momenteel telt de vereniging 232 leden. “We willen groeien, maar er zijn ook leden weggegaan. Heel veel bedrijven zitten nog niet op het oude peil, veel daarvan *shinen* vanaf de buitenkant, maar aan de binnenkant is het een grote puzzel”, spreekt hij zijn zorgen uit.

Trots is hij wel op de verschillende aed’s (Automatische Externe Defibrillator) die de voorbije jaren in de wijk zijn gerealiseerd. “Die hebben zeker al levens gered. Laatst was er iemand met zijn rollator hier het water in gereden. Dan is het fijn dat je weet wat je moet doen in zulke situaties; we

bieden ook gratis cursussen aan. Ik heb ondertussen al vier keer moeten reanimeren in mijn leven.” Daarnaast deelt de ondernemersvereniging graag hun kennis als het gaat om duurzaamheid en ook om de inzet van camera’s met andere bedrijventerreinen als het Media Park en Arenapark. Nogmaals, geeft hij aan: “We moeten het samen doen.”

Het komende jaar blijft Brüll doen waar hij de afgelopen jaren mee bezig was. Een uitbreiding van De Klusbaas BV / Baasbouw BV is aanstaande. “We blijven doen wat we kunnen: mensen blij maken. *What you see is what you get*. En ondertussen ben ik bezig een betere wereld achter te laten voor mijn kinderen. Maar eerst gaan we na de jaarwisseling op vakantie. Dat heb ik namelijk al drie jaar niet kunnen doen.”

‘Ik word helemaal blij met een boormachine in de hand’

EXTRA VOORDEEL

Mis niks. Lees alles. Profiteer.

Verdien je lidmaatschapsgeld dubbel en dwars terug!

Als lid van Extra mis je niks, lees je alles en blijf je betrokken. Maar er is meer: je profiteert ook van de exclusief samengestelde Extra-voordelen!

BussumsNieuws.nl

NaarderNieuws.nl

MuiderNieuws.nl

Wees loyaal, koop lokaal

Geniet van de speciale voordeelacties die we samen met lokale ondernemers samenstellen en exclusief aanbieden aan onze leden. Dat doen we omdat we onze leden de mogelijkheid willen bieden om nóg aantrekkelijker in Bussum, Naarden, Muiden en Muiderberg te shoppen.

Magazine ontvangen?

Leden in Bussum, Naarden, Muiden en Muiderberg ontvangen het magazine thuis zonder extra kosten. Ben je lid en woon je in Bussum, Naarden, Muiden of Muiderberg, maar ontvang je het magazine niet? Voer dan je adres in in je Extra-account. Wie buiten Bussum, Naarden, Muiden of Muiderberg woont, kan het magazine via de post ontvangen. We rekenen daar slechts de portokosten voor.

Geen Extra voordeelkaarten gekregen?

Deze exclusieve voordeelacties zijn speciaal ingekocht voor onze leden. Wil je gebruikmaken van de kaarten, maar was iemand je voor óf ben je nog geen lid? Meld je meteen aan bij een van de ondernemers en krijg ter plekke een magazine met de voordeelkaarten. Een jaarabonnement kost 59 euro per jaar. Je leest dan alle Extra-artikelen én je profiteert van alle Extra-voordelen.

**DEZE MAAND
RUIM € 45,-
VOORDEEL!**

Marijke van Vlaardingen

'Je hóeft geen
voorbeeld
te nemen aan
je ouders'

Woonde in West-Afrika +
Nieuwsgierig
Ondernemend

Bekend van haar zintuiglijke, soms choquerende keramische sculpturen maar vooral familiemens en kleurrijke vrouw: kunstenaress Marijke van Vlaardingen (80) uit Naarden. Het liefst scharrelt ze met haar dochter door De Kringloper in Naarden. Daar deed ze onlangs een opmerkelijke vondst.

Tekst: Ellen Schokker, foto's: Bob Awick

De creatieveling reisde de wereld over en kwam onder andere terecht in Kameroen, Liberia en Frankrijk. Die Franse *touch* is te zien in haar gezellige huis waar de koperen pannetjes aan het plafond bengelen. Alles in het huis is een reis door het leven van Marijke. Die bijzondere 'vondst' overigens was een van haar eigen werken die ze ooit verkocht in Hilversum en tien jaar later beschadigd terugvond bij de tweedehands winkel, voor slechts een schamele kleine 4 euro. "Hoe is het mogelijk? Ik hem 'm weer mee naar huis genomen en opgelapt. Het prijsstickertje staat er nog op." Het beeldje pronkt nu onder een stolp in haar woonkamer. '

‘Laat ik het zo zeggen: gezellig was het niet en ik vluchtte regelmatig naar de lokale bibliotheek’

Ze heeft een geheel eigen stijl en een eigen befaamde ‘poffertjestechniek’; ze werkt met laagjes klei. Ruim zestig jaar geleden exposeerde ze voor het eerst in Deurne (België) en afgelopen jaar stond ze nog in de Kleine Toonzaal in Huizen van Simone Stawicki. “Zij had de energie en dapperheid om überhaupt een galerij te beginnen. Ze heeft daar totaal haar eigen draai in gevonden en weet ook de galerij goed te promoten. En ze schildert zelf ook. Zij heeft ervoor gezorgd dat ik in het vakblad KLEI-magazine kwam te staan. Ik heb heel veel waardering voor haar”, zegt ze vol lof.

Overleving

Hoe ze het doet op haar leeftijd is bewonderenswaardig, maar het is dan ook altijd haar emotionele overleving geweest, vertelt ze daarover. “Er moeten dingen gemaakt worden. Mijn werk geeft mij bestaansrecht.” Fysieke ongemakken heeft ze niet en ze werkt voornamelijk met klei met een eigen geheime receptuur. “Klei is niet zwaar om mee te werken. Ik werk in plakken, en die worden vervolgens gehard in de oven. De sculpturen zijn hol.” In haar zelfgebouwde atelier aan huis in Naarden staan alle beeldjes geordend op de planken. “Dat moet, zo houd je overzicht”, zegt ze daarover. Haar keramische beelden van mensen en dieren tonen de schoonheid van het onvolmaakte; ze hebben iets doorleefd, een rafelrandje, iets mysterieus en een duidelijke expressie in het gezicht. “De een vindt het prachtig, de ander vindt ze maar eng”, zegt ze over de reacties die ze vaak krijgt.

Marijke is in 1942 in Den Haag geboren. Haar moeder was zich niet bewust van een tweelingzwangerschap en beviel te vroeg in de Zuid-Hollandse ‘politieke hoofdstad’. *In tijden van de Tweede Wereldoorlog dus. Wat herinner je je nog van die tijd?* “Ik herinner me nog dat er in Rotterdam na de bevrijding – ik was toen 3 jaar – zakken met wit brood naar beneden werden gegooid; tegen de honger. Aan een soort kleine parachutes. Die vielen toen op het dak van onze flat. De geluiden staan me nog bij als de dag van gisteren”, vertelt

ze. Het gezin waarin de kunstenares opgroeide, dat is overigens een gevoelig onderwerp waarvan merkbaar is dat ze er niet te veel over kwijt wil. “Ik heb niet zoveel contact met mijn familie. Goed contact, dat was niet mogelijk. Laat ik het zo zeggen: gezellig was het niet en ik vluchtte regelmatig naar de lokale bibliotheek. Je hoeft geen voorbeeld te nemen aan je ouders, ben ik van mening. Een beetje kleur in mijn leven is belangrijk voor mij. Ik denk liever aan de leuke dingen.”

Breda

Voor haar vaders werk verhuisde het gezin richting Breda, waar de 8-jarige Marijke de beste herinneringen aan heeft. Enigszins getergd door dyslexie zat ze naar eigen zeggen altijd op ‘de achterste bank’ in de klas, maar daardoor werden haar andere vaardigheden juist versterkt. “Ik was altijd goed in staat tot waarnemen, wat later een voordeel werd bij mijn werk. En ik kon me heel goed focussen. Waarnemen is de rode lijn.” Na de lagere school zette haar moeder haar op de Kees Boekenschool in Bilthoven. Dit tot grote vreugde van Marijke. “Je deed daar over alles een jaar langer omdat je ook kunstvakken kreeg zoals batikken, drama, toneel, et cetera. Dat was heel fijn en ik kon mijn creatieve kant goed ontwikkelen. Maar als ik het ergens niet mee eens was, liet ik dat weten. Een voorbeeld? Ik kreeg altijd de triangel toebedeeld tijdens de muziekles. Zo vernederend vond ik dat, wissel het instrument gewoon af. Geef mij ook eens een trommel!”

De jonge Marijke zat amper in de pubertijd toen ze wilde uitbreken. Zelf werken en je niet afhankelijk opstellen van een man, was de weg die het beste bij haar paste. Onafhankelijk en krachtig. “Als 15-jarige begon ze aan de opleiding keramiek aan de St. Joost Kunstacademie. Na mijn opleiding, op 19-jarige leeftijd, was ik vier jaar werkzaam op de experimentele afdeling van de Porceleyne Fles in Delft. In die fabriek leerde ik de technische kneepjes van het vak en verdiende ik mijn eigen geld. Er ging een wereld voor me open en ik leerde mensen uit het vak kennen. Tegen die tijd ging ik ook op kamers. Mijn eigen leven kon beginnen!”

Daarna begon ze als zelfstandig beeldend kunstenaar en veelgevraagd docent keramiek en die combinatie hield ze vol van 1966 tot 1978 in

Tilburg en Breda, waar ook haar dochter geboren is. Vervolgens vertrok ze met haar man en kind naar West-Afrika, waar zij haar atelier had en doceerde. “Ik werkte daar met mijn eigen klei, meegenomen uit Nederland op eigen receptuur.” In totaal verhuisde vier ton klei mee van her naar der. “Klei rijpt als goede wijn. Hoe ouder hoe beter en plastischer de verwerking”, vertelt ze verder. Door de opstanden in Liberia in 1980 was het stel genoodzaakt om terug te keren naar Nederland, waar Marijke aansloot bij de ballotagecommissie in het Keramisch Werkcentrum Heusden en beeldende kunst bleef maken. Zeven jaar later - in 1987 - verhuisde ze naar Frankrijk, waar ze een eigen atelier en galerie had. “De mooiste herinnering aan Frankrijk is de uitwisseling met andere kunstenaars. Daar ging dat heel erg vanzelf. Kunstenaars kwamen bij elkaar over de vloer op uitnodiging uit Taiwan, Amerika en Holland. Verdiepen zich in elkaar. Ik genoot daarvan.”

Maitresse

Het huwelijk liep stuk door de infiltratie van een maitresse waarop Marijke de heftige keuze maakte terug naar Nederland te gaan. “Ik wilde blijven, mijn werk is essentieel voor mij. Het is altijd aanwezig. Ik kon altijd goed waarnemen, maar door mensen heen prikken, dat had ik toen nog niet goed ontwikkeld. Ik kwam er te laat achter dat mijn echtgenoot narcistische neigingen had. Nu weet ik beter. Ik vergelijk het met een bureau met allemaal lades. Je trekt pas een laasje open als er iets gebeurt in je leven waardoor je de inhoud hard nodig hebt.” Eenmaal terug in Nederland begon ze helemaal opnieuw. Ze woonde eerst een tijd in Breda en gaf weer les aan haar vroegere leerlingen. Toen er hier en daar wat gezondheidsproblemen opdoken, wilde ze dichtbij bij haar dochter wonen die inmiddels met twee kinderen in Naarden bivakkeert. En zo geschiedde. “Mijn dochter wilde mij een beetje in de gaten houden. Ik woonde een tijdje ‘op kamers’ bij mijn dochter. Toen haar twee kinderen een eigen kamer moesten, heb ik het huis van haar overgekocht en is zij met haar gezin elders gaan wonen. Dat ze dichtbij wonen en ik ze wekelijks zie, dat houdt me in Naarden. Ik denk dat ik anders terug was gegaan naar Breda, waar de gezelligheid meer ruimte krijgt.”

Uitwisseling

Het is die uitwisseling tussen mensen én kunstenaars die ze in Gooise Meren een beetje mist, als

ze heel eerlijk is. “Ik heb me wel aangesloten bij verschillende kunstcollectieven, bij Artes in Bussum en de kunstenaarsvereniging ‘Laren-Blaricum’ maar er gebeurde – mede door het coronatijdperk – zo weinig dat ik het de contributie niet waard vond. Daarnaast is het wat afstandelijk tussen de kunstenaars onderling. Ik kom natuurlijk uit Breda, dus ik word gezien als een ‘vreemdeling’. Dat zou ik graag wat anders zien: blijf nieuwsgierig naar elkaar. Het hoeft niet alleen maar ‘ons kent ons’ te zijn. Waar ben je als je geen verandering ervaart? Ik zou het leuk vinden als het normaler was dat kunstenaars bij elkaar over de vloer te laten komen, informeel.” Desalniettemin is ze dol op een kop koffie bij Stadzigt en rondneuzen bij De Kringloper Naarden aan de Amsterdamsestraatweg.

Het kunstenaarschap is niet alleen creëren, het heeft ook een commerciële kant. Daar is Marijke minder in thuis. “Er zijn veel mensen die me daarmee hebben geholpen, die beter zijn in het netwerken, kansen grijpen.” Paarden en mensen zijn geliefde onderwerpen, evenals imperfectie. Overal waar ze gewoond en geëxposeerd heeft, heeft ze ook workshops gegeven en dat doet ze nog steeds. Sommige leerlingen werden vrien-

‘Je trekt pas een laasje open als er iets gebeurt in je leven waardoor je de inhoud nodig hard hebt’

den, zoals Roberta Laidman uit Amerika, die ze binnenkort gaat bezoeken. “Ze hielp mij met het marketingdeel. Ze doet niets liever dan geld verdienen. Zij kan dan weer geen les geven, ieder zijn ding!”

Marijke slentert graag over de kaasmarkt op zaterdag in de vesting en loopt regelmatig langs het Naardermeer. “Ik houd van de natuur, die drukt niet op je.” In de rest van de gemeente is ze niet heel vaak te vinden. Ze mist openheid van mensen, andersdenkenden, al klinkt dat misschien wat beladen. “Ik ben zoals ik ben, ben vegetariër en loop niet te koop met het zijn van kunstenaar, want dan krijg je meteen een stempel. Ik merk toch: dit is een gesloten gemeenschap. Terwijl; er zijn toch geen grenzen meer?! We hebben internet en we gaan overal naartoe, maar toch je eigen kringetje beschermen. Mijn motto is: blij nieuwsgierig!”

Eerste Dick Broer Meidentoernooi bij BFC

Danielle Stultiens: 'Privé-feestje voor de meiden'

Het eerste Dick Broer Meidentoernooi – georganiseerd door BFC Bussum – is een feit. Eerder deze maand waren als verrassing ook straatvoetballer en 'balgocoelaar' Soufiane Touzani – bekend van YouTube en Instagram – en de eerder voor Inter Milaan spelende Niekie Pellens van de partij!

Tekst: Jacqueline Roest, foto: Yvette Kulkens

Het toernooi gaat de boeken in als 'geweldig' laat de organisatie weten. "Plezier, *special guests*, penalty's, sportieve strijd, honderden supporters en vooral schitterend voetbal van honderdvijftig meiden maakten de eerste editie van het Dick Broer Meidentoernooi tot een daverend succes. Met tien graden en droog weer had het niet beter gekund", concludeert de organisatie.

De voetballende meiden werden onderverdeeld in teams van gemixte leeftijd. "Juist dat zorgde ervoor dat iedereen zich sportief aan elkaar kon optrekken, maar vooral ook dat alle meiden nu weer meer meiden uit

andere MO-teams kennen. De warming-up stond onder leiding van *master of ceremony* David van Velsen. Terwijl oefeningen gedaan en sprintjes getrokken werden, verscheen 'uit het niets' – en tot grote vreugde van alle meiden – Touzani. Hij motiveerde de meiden om hard te blijven trainen en vooral plezier te maken. Iedereen hing aan zijn lippen. Natuurlijk kreeg iedereen aan handtekening van hem!

Danielle Stultiens is sinds september vorig jaar coördinator van het meisjesvoetbal bij de club aan de Meerweg. Het bestuur heeft haar hiervoor gevraagd. Over die opdracht

moest ze wel een nachtje slapen, maar ondertussen vindt ze het 'geweldig' en 'leuk'. Haar dochter speelt al jaren bij BFC en ze is teammanager van MO15. Zij wil een frisse wind laten waaien binnen de meidentak van BFC. Een nieuwtje: na de winterstop gaat een tweede team MO9 competitie spelen. Stultiens heeft het team bij de KNVB aangemeld. Overigens is er bij BFC voor het meidenvoetbal wel een wachtlijst. Daarop staan zo'n twintig meisjes en meiden die dolgraag bij BFC willen voetballen. "Maar voor nu zitten we vol." BFC telt bijna 1.900 leden.

Even terug naar het toernooi. "Ik vond het belangrijk dat de meiden van BFC een eigen toernooi kregen", vertelt Stultiens. "Er zijn wel gemengde toernooien en ook was er het Goois meidentoernooi met teams van andere clubs, maar ik wilde een privé-feestje voor onze meiden", lacht ze. *En dat is goed gelukt?* "Het was één groot feest met zoveel lachende gezichtjes en leuk voetbal. Beter kon niet en ik ben super trots!" Ook het moment was prima. Helaas konden niet alle meiden meedoen; ze waren ziek of op vakantie. Vaststaat dat dit toernooi jaarlijks terugkeert. *Dan weer in de kerstvakantie?* "We gaan kijken. Het kan een leuk begin zijn na de de winterstop. Het moment was prima. In mei kan het tegenwoordig tussentijdse slotte ook koud zijn."

Dick Broer is een man van de club. Hij stond aan de wieg van het meidenvoetbal bij BFC en heeft daarin veel betekend. Hij vindt het een grote eer dat dit evenement naar hem vernoemd is. Stultiens: "We willen hem hiermee eren en hebben zijn naam aan het toernooi gegeven om zijn legacy voort te zetten en uit te bouwen. Hij heeft enorm genoten. Iedereen kent hem dan ook!"

Saïd Almakroudi:

‘Ik kijk even naar boven; hij zal trots zijn’

Saïd Almakroudi schiet direct vol als hij hoort dat hij door deze krant is uitgeroepen tot Naarder van het Jaar. De 56-jarige Almakroudi, die op 10-jarige leeftijd naar Nederland kwam en direct in de Keverdijk-buurt kwam wonen, noemt de waardering een eer. Tijdens het gesprek dat volgt, wordt dubbel en dwars bevestigd dat deze prijs op de juiste plek terecht is gekomen.

Tekst: Jacqueline Roest, foto's: Bob Awick

NAARDER VAN HET JAAR

Wereldburger +
Buurtvader
Bescheiden

'Het zijn stuk voor stuk sociale mensen en iedereen let op iedereen, in de goede zin van het woord'

Als ik hem vraag waar de tranen in zijn ogen vandaan komen, refereert hij aan zijn vader die 21 jaar geleden – net een maand met pensioen – is overleden aan die vreselijke ziekte die met een K begint. “Veel te vroeg. Ik mis hem nog altijd.” Direct daarna vraagt hij of hij mij een knuffel mag geven. Een echte ‘knuffel-Marokkaan’ met een hart van goud.

De bescheiden Almakroudi zet zich – net als zijn vader – met hart en ziel in voor ‘zijn’ wijk. Hij groeide op aan de Ten Boschstraat waar zijn 84-jarige moeder nog altijd woont. Zij heeft veel zorg nodig en zoals dat gaat in de Marokkaanse cultuur wordt zij door haar acht kinderen in de watten gelegd. Er is altijd – dag en nacht – iemand bij haar. De Naarder is getrouwd met Fadma en samen hebben ze drie kinderen (een jongen van 13 jaar en twee meiden van 25 en

18 jaar oud). Hun oudste dochter is getrouwd en woont in Rotterdam. Almakroudi voelt zich heel erg Nederlands en ziet zichzelf als een wereldburger.

Jackpot

Hij is sinds vijf jaar voorzitter van het buurtplatform KTV Naarden (Keverdijk, Thijssepark en Vierhoven). Met zijn gezin woont hij al een kwart eeuw in Vierhoven. Daarnaast is hij buurtvader, mantelzorger van zijn vrouw, van twee van hun drie kinderen (ze hebben een erfelijke ziekte) en zijn moeder en hij helpt op persoonlijke titel de minderbedeelde mensen in de wijk. Wekelijks brengt hij bij hen het overgebleven brood van Bakkerij Tetteroo, die het anders moet weggooien, en spaart de zegels voor onder meer voedselpakketten – samen met anderen uit de wijk – van de buurtsuper. Deze brengt hij dan ook bij de mensen thuis. “Daar is echt behoefte aan in de wijk.” Het brood brengt hij tegenwoordig – uit tijdgebrek – alleen op zaterdag rond. Eerder deed hij dat ook op woensdag. Over de ziekte binnen zijn gezin zegt hij: “Wat dat betreft heb ik echt de jackpot. Het is niet altijd even makkelijk.” Bij tijden zelfs zwaar, al zegt hij dat niet met zoveel woorden. De Naarder houdt niet van klagen.

Negen jaar lang was hij ook voetbaltrainer van het team waarin zijn zoontje – inmiddels een

tiener – voetbalde. Zelf trapte hij als jochie ook tegen een bal. “Bij toen nog SV De Vesting, het huidige NVC.” Zoals gezegd was Almakroudi, die in het dagelijks leven aan het werk is als proces-operator, tien jaar oud toen hij in Nederland kwam wonen. Zijn vader was in 1966 al – via Frankrijk – naar ons koude kikkerlandje gekomen om in de hoofdstad te gaan werken. De eerste twee jaar van zijn bestaan heeft de Naarder hem niet gezien. Met een glinstering in zijn ogen zegt hij: “Hij was altijd bezig en was een verbindende factor. Echt een bruggenbouwer.” Pa Almakroudi was bestuurslid van bpv KTV en oprichter van de Marokkaanse vereniging en moskee. Heel bijzonder, noemt zoonlief dat. De jonge Almakroudi is dus in zijn voetsporen getreden, al vindt hij dat de normaalste zaak van de wereld. “Het helpen van anderen en dankbaar zijn heb ik meegekregen van mijn ouders. Dat geeft veel energie en een goed gevoel”, vertelt hij.

Vrienden

Dat de wereld om hem heen verhardt, merkt hij ook: “Maar dan zet ik juist een extra stapje om niet te verzaken.” Hij meldt daarbij wel dat hij van alle kanten veel hulp en steun krijgt. “Deuren gaan voor mij snel open. Links, rechts, tegen- of voorstander, afkomst of religie: ik ken dat niet. Ik heb overal vrienden, kan met iedereen praten en iedereen is voor mij gelijk. Dat is mijn sterkste wapen. Ik kan makkelijk iemand overtuigen”, gaat de Naarder verder, die overigens slecht tegen onrecht kan. Dat de wijk waar hij als kinds heel wat fijne uurtjes heeft doorgebracht lange tijd een negatief stempel had, vond hij zeker niet leuk. “Ik heb me er zelfs aan geërgerd en het was voor mij de drive om in het bestuur te gaan. Iedereen werd over één kam geschoren en dat was niet terecht. Ja, er waren raddraaiers van buiten, maar sinds een paar jaar is het weer een stuk rustiger.”

Uit die rumoerige periode, waar het met name rond de jaarwisseling misging qua afsteken van vuurwerk, zijn de buurtvaders

ontstaan. Samen met de burgemeester, boa's en politie werd er met oud & nieuw toezicht gehouden. “Ik vond dat ik verantwoordelijkheid moest dragen.” Het werkte en werkt nog steeds. Wel is de wijk nog altijd aangewezen als vuurwerkvrije zone, iets dat volgens Almakroudi echt niet nodig is. Hij heeft er persoonlijk voor gezorgd dat er dit jaar – na jaren – geen cameratoezicht meer is. “Dat is nergens voor nodig en dan krijg je ook een stigma”, zegt hij. Wel staat hij komende jaarwisseling – samen met negen andere buurtvaders – weer paraat. Naast burgemeester Ter Heegde sluit ook wijkwethouder Nico Schimmel aan. *Wordt het spannend?* “Nee, ik zie er niet tegenop. Ik ben van huis uit positief en ga daar ook nu van uit.” Voor volgend jaar heeft hij een wens: de vuurwerkvrije zone moet weg voor de Keverdijk. Hij gokt op een landelijk – of liever landelijk gecoördineerd – verbod.

Nieuwe kansen

Hoewel hij als bpv KTV-voorzitter eigenlijk niets mag zeggen (“in de statuten is opgenomen dat er altijd een tweede persoon bij moet zijn”) zal hij blij zijn als De Tweemaster eindelijk haar nieuwe schoolgebouw krijgt. “Daar wordt de wijk alleen maar mooier van.” Ook de komst van de nieuwe huizen – met nieuwe bewoners – juicht hij alleen maar toe. “Allemaal nieuwe kansen.” Ook over het prachtige buurtcentrum – De Plataan – is hij vol lof. “Dat kan niet iedere buurt zeggen! We hebben het gezondheidscentrum met huis- en tandarts, fysiotherapie en een ophaalpunt voor medicijnen. Daar kunnen mensen makkelijk terecht. Echt fantastisch. Vooral voor ouderen.” Wat in de wijk gemist wordt, is een geldautomaat. Met een beetje pech is de mobiele

pinautomaat in de PLUS leeg en moeten mensen uitwijken naar de vesting of zelfs Bussum. “Dat is voor oudere mensen echt heel lastig.” Daarnaast zou een winkeliersvereniging ook welkom zijn. Vanuit het buurtplatform worden al vier jaar de bloembakken en hanging baskets geregeld, maar er hangt bijvoorbeeld nog altijd geen feestverlichting. “Dat komt maar niet van de grond.” En in de straten rondom de wijk mogen snelheidsremmende maatregelen worden genomen.

In de wijk Keverdijk, Thijssepark en Vierhoven is 20 procent van de bewoners 65 jaar en ouder. De rest is jonger en er zijn veel kinderen. De wijk is ook rijk aan culturen: variërend van Nederlanders, Syriërs, Afghanen, Marokkanen en ook Oekraïners. “En dat gaat perfect. Het zijn stuk voor stuk sociale mensen en iedereen let op iedereen, in de goede zin van het woord. Ze willen elkaar helpen. Mijn wens is dat het een soort paradijs wordt voor iedereen.” Er zitten ook heel veel actieve mensen, waarvan Almakroudi vaak de spil is. “Dat is heel fijn, maar dat is veel te veel eer. Ik ken wel iedereen, maar dat is soms ook heel vermoeiend”, aldus de Naarder, die dankbaar en trots is om Naarder van het Jaar te mogen zijn. De prijs krijgt een prominente plek in de woonkamer, belooft hij. “Het geeft me het gevoel dat ik gewaardeerd wordt en dat is heel fijn.” Over twee jaar loopt zijn voorzitterstermijn af. Tot die tijd werkt hij keihard om de wijk goed op de kaart te zetten en te houden. “Daarna wil ik me voor de ouderen in de wijk gaan inzetten.” Vooralsnog krijgt hij bakken met energie van deze onbetaalde job, die hem zeker twintig uur per week kost.

**‘Het helpen van anderen
en dankbaar zijn heb ik
meegekregen van mijn ouders’**

Ada Gieling uit Muiden

**‘Stilzitten, daar
doe ik niet aan’**

Echte kraai +
Trouw en loyaal
Regelneef

De lijst aan vrijwilligersklussen is eindeloos bij Ada Gieling (68). Hoezo pensioen? Onvermoeibaar zet de praatgrage, oergezellige Muidense zich in voor andere mensen in Muiden en zowat de hele Gooi en Vechtstreek. Haar laatste parel: 't Kwetternest, de warme huiskamer in Muiden. Urgent in deze tijd, uit passie geboren.

Tekst: Ellen Schokker, foto's: Bob Awick

Maar haar cv reikt verder dan alleen Gooise Meren. Ze werkte 42 jaar bij Solvay-Duphar – later Abbott – in Weesp in de farmaceutische industrie en vertrok daar met een gouden handdruk. In Huizen werkt ze op dit moment als vrijwilliger bij het hoofdkantoor van de voedselbank op de afdeling Intake. “Het aantal aanvragen is verdubbeld sinds de stijgende energieprijzen”, zegt ze daarover. Hoe ziet haar week eruit?

Ada is naar eigen zeggen een echte kraai, geboren in 1954 in het Diaconessenziekenhuis te Naarden, als deel van een tweeling. “Ik heb een tweelingzus die twee koppen groter is”, lacht ze. Verder heeft ze nog een oudere broer. “Dat is wel komisch. Mijn hele familie bestaat uit actieve vrijwilligers.” Haar moeder zat bij de vrouwenvereniging en was een typische thuisblijfmoeder. “Gezellig met de thee. We hadden het niet breed, maar er was genoeg, het was beregezellig. We woonden aan het sportveld in Muiden. We leerden schaatsen van mijn vader.” Dat de geboren Naardense nog tijd heeft voor dit interview is bijzonder, want ze loopt over van de vrijwilligerstaken en -rollen. Ze werkt bij De Zonnebloem, Stichting Samen Doen Muiden, de voedselbank, is betrokken bij de bewonerscommissie Noord-West én de Stadsraad.

't Kwetternest

De moeder van twee kinderen heeft net de opening van 't Kwetternest achter de rug. Meerdere media doken er bovenop: natuurlijk deze krant, die de primeur had, en GooiTV. “In

'Ik was een beetje een buitenbeentje, als moeder van kleine kinderen werkte je toen niet buiten de deur'

tien dagen tijd hebben we de ruimte gevuld met gratis spullen. Ik heb dit voorzichtig tegen mensen gezegd en de een moest zijn huis leeghalen, de ander had een broer die naar een verzorgingstehuis ging, en zo ging het rollen. Ook op Facebook gezet. Op sommige dingen heb ik nee moeten zeggen, het hoeft geen kringloopwinkel te worden." Sinds 1 december is de voormalige leegstaande PC Hoofdschool en vervolgens peuterspeelzaal 't Kwetternest omgedoopt tot een Warme Kamer voor alle inwoners van Muiden. Hiermee geeft de gemeente Gooise Meren gehoor aan de wens van de bewonerscommissie Noord-West en Versa Welzijn.

Samen met collega en fanatieke vrijwilliger Yolanda Campfens, waar ze ook ooit de bewonerscommissie Noord-West mee heeft opgericht, had ze in *no time* de ruimte vol. *Hoe gaat het nu met 't Kwetternest?* "Elke ochtend en elke middag hebben we twee gastheren of -vrouwen die de mensen ontvangen. Het komt rustig op gang. We zien nu vooral veel ouderen." De pilot wordt gefinancierd door de gemeente. Die betaalt de gasrekening. "Dat duurt maximaal drie maanden, als *try-out*. Precies zo lang de winter op zijn hoogtepunt is dus! We gaan kijken: is het nodig, is het haalbaar. Naderhand moeten we het zelf gaan bedruipen." *Hoe kom jij zo gepassioneerd om andere mensen helpen?* "Ik was altijd al heel actief in het verenigingsleven. Ik zat op vrouwenvoetbal en stapte meteen in het bestuur. Ik heb vrouwenvoetbal tot mijn 50ste gedaan, toen mijn dochter 11 jaar oud was wilde zij ook voetballen. Daarom hebben we een elftal opgericht en ben meteen in het jeugdbestuur gestapt omdat daar alleen maar mannen zaten. Maar die begrijpen niks van meisjes", grijnst Ada. "Later is dit uitgegroeid tot het derde elftal."

Stilzitten?

"Toen mijn kinderen klein waren zat ik al in de ouderraad, was ik voorlees- en zwemmoeder en ging ik mee op de schoolreisjes. Ik vind het heel leuk

om te organiseren. Ik werkte toen parttime bij Solvay Pharmaceuticals (voorloper van Abbott). Ooit gestart als chemisch analist na een avondopleiding en na de geboorte van de kinderen administratief op de research afdeling gaan werken." Na 42 jaar werd ze op 62-jarige leeftijd boventalig verklaard en kreeg ze een gouden handdruk mee van het bedrijf. Dat was zes jaar geleden, waardoor er ruimte kwam voor nog meer vrijwilligerswerk. Stilzitten, daar doet de Muidense niet aan. "Mijn man werkte als bakker maar was altijd vroeg klaar, om 12.30 uur. Ik deed dus de ochtenden en hij de middagen; dat was een perfecte balans, zodat we allebei konden werken. Hoe ouder mijn kinderen werden, hoe meer ik kon werken. Ik krijg energie van bezig zijn."

Ada woont in Muiden Noord-West, in een oude wijk toen gevuld met sociale huurwoningen van Ymere, nu van Gooi en omstreken. "Dat was heel jammer. Het sportcomplex van de SC Muiden moest verdwijnen omdat daar de nieuwe wijk De Krijgsman werd

gebouwd. Uiteindelijk verhuisden wij, na zes jaar, met de club naar de Bredius.” Ze werkt nu een dag per week als vrijwilliger in Huizen, bij het de Voedselbank Gooi en Omstreken. Ze helpt mensen met hun aanvraag. “Ik wilde ergens als vrijwilliger werken waar iedereen vrijwilliger is. Niet dat ik me uit de naad werk en de directeur wel betaald wordt. Bij Huizen is dat zo. We verzorgen de pakketten. We merken dat het steeds drukker wordt, twee keer zo druk. Zeker met de stijgende energieprijzen gaan mensen het schip in.”

Als je minder dan 300 euro besteedbaar inkomen hebt per maand, dus naast aftrek van al je lasten, heb je recht op een voedselpakket: “Heel veel vrouwen die vroeger niet werkten, hebben geen pensioen opgebouwd. Dat vind ik zo triest. Vroeger was werken voor vrouwen minder

vanzelfsprekend. Een vrouw van 80 jaar met een AOW'tje die naar de voedselbank moet: dat vind ik echt sneu. Dan ben je zo oud geworden en moet het zo eindigen. Ze hebben hooguit een pensioentje van hun man. En deze generatie is ook niet gewend hun hand op te houden.” De verschillen zijn schrijnend, vertelt Ada verder, met haar warme glimlach. Ze moet soms streng zijn bij de aanvragen, maar kijkt niet op een euro. Ze strijkt regelmatig haar hand over haar hart.

‘Zeker met de stijgende energieprijzen gaan mensen het schip in’

Geen gezeur

“In het Gooi zijn we redelijk rijk. Wij gebruiken een vastgesteld rekenmodel, maar daar zitten wel marges in. Laatst belde er iemand met een verhaal: er zit hier een mevrouw met nog één euro in haar portemonnee. Daar gaat dan meteen een noodpakket heen, met eten voor drie dagen. Geen gezeur.” Het eten is gezond, ondanks wat veel mensen denken. Niet alleen maar chips en cola. “Brood, sauzen, pasta, groenten, fruit, blikvoeding en vis en

'Mijn hele familie bestaat uit actieve vrijwilligers'

vlees. Ook een snackje. Dat is trouwens ook een probleem: veel mensen weten niet h^óe ze moeten koken. Een Big Mac is goedkoper. Dus we geven ook vaak tips en recepten mee. Die mensen moeten zich uit hun opvoeding knokken. Er is ook een soort emotionele armoede.”

Bij armoede komt veel schaamte en vernedering kijken, vertelt de vrijwilligster serieus. Per week gaan er zo'n vijfhonderd pakketten doorheen. “Mensen willen hun hand niet ophouden. Niemand wil dat. Vluchtelingen, asielzoekers, burgers, het maakt niet uit. Maar er wordt ook weleens ruzie gemaakt bij het uitgiftepunt: ik heb hier toch recht op? We hebben overigens wel een streng beleid als mensen niet komen ophalen. Na twee keer niet komen opdagen wordt het stopgezet. Ze zeggen dan: ik ben het vergeten. Hoe kan je zoiets vergeten? En dat betekent dat iemand anders die het wel hard nodig heeft misschien wel zonder zit. Dat kan niet.” En er zijn ook vaak mensen in luxe auto's die het pakket voor iemand anders komen ophalen. Dat wekt dan wel de indruk van bedrog, maar is het niet, vertelt Ada verder. “Het uitgiftepunt dat ligt in Weesp is ook voor bewoners van Muiden, Muiderberg, Nederhorst den Berg en omstreken. Dus vervoer is dan erg handig om je pakket op te halen. Sommige mensen met een auto halen ook de pakketten op voor mensen die geen vervoer hebben.”

Noodgedwongen

Die bewonerscommissie Noord-West is overigens noodgedwongen opgericht omdat Ymere de huurders anders niet serieus zou nemen, vertelt Gieling daadkrachtig. “Ze wilden niks doen aan de wijk. Het verloederde. Sommige bewoners lieten het gaan. Ik zeg altijd maar zo: als je geen geld hebt, kun je altijd nog onkruid trekken.” Ze is altijd in haar huurhuis met grote buitenruimte blijven wonen. “We waren door het werk van mijn man gebonden aan Muiden.” *Wat vind je van De Krijgsman?* “Heel erg leuk. Oké, de prijzen zijn belachelijk, maar er wonen toch heel veel verschillende mensen. Er zitten veel mensen uit Muiden zelf. De grap is: wij zijn nu het centrum van Muiden geworden.” En dat betekent scheurende elektrische

bakfietsen. “Levensgevaarlijk. Het enige nadeel. Iedereen rijdt blind door alles heen. Mensen met een bakfiets letten niet op, zijn drukker met hun telefoon dan met de omgeving. Daar ben ik ook voor naar de gemeente gegaan. Zet daar een bord neer met ‘fietzers van rechts’. Vonden ze niet nodig. Gelukkig is er nog niemand platgereden”, zegt ze opgelucht.

Ada is een regelneef en een fulltime-ouderschap paste daar niet bij. Het is en en, als je het goed regelt. *Was dat normaal in die periode?* “Ik was een beetje een buitenbeentje, als moeder van kleine kinderen werkte je toen niet buiten de deur. De combinatie dat mijn man bakker was en tot 12.30 uur werkte gaf mij de ruimte om in de middag te gaan werken, zodoende hadden wij geen oppas nodig. En mijn man heeft veel van de kinderen kunnen genieten toen ze klein waren, kende de vriendjes, hielp ook op school bij sportevenementen. Ik heb ze snel zelfstandig gemaakt. Leren hoe je met een afwasmachine om moet gaan, leren koken. Taken geven. Uitleggen dat je voor dingen moet werken. Geld valt niet van de boom.” Die opvoeding heeft gewerkt, want haar kinderen woonden vroeg zelfstandig en hebben beiden een huis gekocht in Almere. Een van hen heeft al een kind van 9 jaar oud, en Ada is daarmee trotse oma geworden. “Cadeautjes”, zegt ze stralend van oor tot oor. “Ons gezin is een klein compact groepje. Blind vertrouwen.”

Ada en haar man hebben een caravan en dat is voor het stel, dat al 48 jaar samen is, ontspanning. “We gaan vaak in het seizoen binnen Nederland met de caravan eropuit, naar bijvoorbeeld Zuid-Limburg. Mijn man, die inmiddels al met pensioen is, heeft een openhartoperatie gehad waarbij er het een en ander misging. Dat vraagt om voorzichtigheid. Vorige week werden we gebeld door de cardioloog dat hij weer geopereerd kan worden, maar dan via zijn lies.” Over haar man Martin, de liefde van haar leven, is ze bezorgd en trots tegelijk. “Hij is vijf jaar ouder dan ik, we hadden ons altijd voorgenomen: samen met pensioen. Dat is gelukt. Hij is ook druk bij de sportvereniging, sociaal, net als ik. Hij heeft een goede rechter- en linkerhand.” *Is dat een geheim van een lang huwelijk?* “Houd je eigen leven. Pluk de dag en pak alle leuke dingen mee. En ga vaak uit eten met elkaar. In Muiden vind ik bij Ome Ko de hapsnap lekker, maar ook koffie bij Fort H en Stadscafé – voorheen Gieling – zijn favoriet. Maar ik ben ook dol op Harmsen in Weesp. En in Naarden? Het Hert!”

A photograph of a person's hand holding a glass award. The award is circular with a laurel wreath and the text 'MUID' and 'van het jaar'. The person is wearing a dark blue jacket. The background shows a wooden structure with a white metal railing and a dark green fence. The scene is outdoors with trees in the background.

Peter Wegman

**‘Ik vind het
heerlijk om
voor het dorp
bezig te zijn’**

MUIDERBERGER VAN HET JAAR

MUIDERBERGER
2022
ER NIEUWS EXTRA

Energiek +
Ex-machinist
Zeer sociaal

Supervrijwilliger Peter Wegman heeft van het MuiderNieuws de waarderingsprijs ‘Muiderberger van het Jaar’ ontvangen. Peter is een topper die bijna alle feesten in het Muiderbergse organiseert. Voor hem is dat heel normaal!

Tekst: Jacqueline Roest, foto's: Bob Awick

Hij is de spil van de Stichting Muiderbergse Feesten (SMF), die sinds 2009 bestaat, en hij zorgt er al zeker veertig jaar voor dat in december de lichtjes in de boom op de Brink branden en dat Sinterklaas op originele wijze wordt onthaald. Afgelopen jaar vond eind oktober ook de Kinderfair plaats. Het was prachtig weer en een ongekend succes. Opvallend was dat er dit keer heel veel mensen uit de Muider wijk De Krijgsmans op het feestje waren afgekomen. Daarnaast zit Wegman al decennialang bij de vrijwillige brandweer,

zorgt hij ook nog voor het buurvrouwtje van zijn inmiddels overleden vader en heeft hij Harry Mock ("de credits liggen bij hem", zegt Peter daar later over, red.) geholpen om de privé-collectie bestaande uit een kleine veertig dikke ordners van Jan ter Beek te digitaliseren. Het resultaat staat op encyclopediemuiderberg.nl. Daar is ook – in samenwerking met Guus Kroon uit Muiden – een boekje met een historische wandeling door Muiden én Muiderberg uitgerold. De gemeente heeft dit betaald.

We gaan Peter dus verrassen. De afspraak om elkaar eindelijk eens 'live' te ontmoeten na twee jaar coronashit was voor de redactie een inkoppertje. Hij tuinde erin! De ontvangst door Peter is allerhartelijkst. De koffie wordt gezet en de koekjes en chocolade staan al op tafel. De kerstversiering is tot in de puntjes verzorgd. Die eer gaat helemaal naar Els, zijn vrouw, met wie hij al ruim dertig jaar getrouwd is. Samen hebben ze twee kinderen: Natalie (30) en Jens (27). Zoonlief is in april vader geworden van Nout, en Peter dus opa. "Een echte boender van acht maanden. Een heerlijk ventje; altijd vrolijk en nooit zeurderig. Els en ik passen een dag in de week op hem. Het is onvoorstelbaar om opa te zijn, geweldig! Je beleeft het veel intenser dan wanneer je zelf in de kleine kinderen zit. Nu begeven we ons in een heel andere fase van ons leven." Zijn gezin is alles voor Peter. Ze doen veel samen. Een maandje geleden zaten ze nog gezellig op Marbella. "Ik ben echt trots op m'n gezin en Jens is net zo gek als ik ben", lacht hij.

Spaarzaam

Ook al wonen de kinderen niet meer in Muiderberg (Jens woont in Huis ter Heide en Natalie in Weesp, red.) bij activiteiten zijn ze nog altijd in hun geboortedorp te vinden. Ze helpen dan net als hun moeder Els fanatiek mee met de voorbereidingen van alle activiteiten. Hoewel Wegman – sinds kort gepensioneerd, en dus ruimer in z'n jasje zit qua vrije tijd – vond hij ook gedurende zijn werkzame leven voldoende spaarzame uurtjes om vrijwilligerswerk te doen. "Ik heb dertig jaar als machinist bij de Nederlandse Spoorwegen gewerkt. Een geweldige tijd. Ik had wisseldiensten. Mensen dachten soms dat ik helemaal niet werkte." Maar Peter heeft weinig slaap nodig en heeft bakken met energie. Zodoende ging hij altijd door en had hij tijd 'over', temeer omdat hij niks om televisie geeft en nooit op de bank zit. Els houdt hem wel op de hoogte, lacht hij. Hij heeft weinig ellende op het spoor meegemaakt. "Eenmaal sprong iemand voor mijn treint. Gelukkig ben ik verder van een hoop ellende bespaard gebleven." Voor zijn NS-carrière werkte hij als brandweerman bij de NOB. Dat is een passie die hij overgenomen heeft van zijn vader. "Ik zit al vanaf mijn 18de bij de vrijwillige brandweer."

Je inzetten voor de buurt waar je woont, vindt Peter hartstikke leuk. "De boom op de Brink is echt mijn kindje", glundert hij. Samen met Natalie ("een echte duizendpoot") startte hij in 2020 een crowdfunding voor nieuwe lampjes omdat de oude – sinds 2014 overigens wel al led – storingen gaven. Ze sprokkelde 2.500 euro bijeen. Het resultaat was niet alleen duurzamer,

maar vooral veel praktischer. De nieuwe vochtbestendige lampjes blijven nu gewoon in de 32 meter hoge boom zitten, terwijl deze er vroeger – eerst met stokken en later met behulp van de brandweer – er ingehangen en er uitgehaald moesten worden. "Nu is het een kwestie van de stekker erin steken." En dat bevalt de 65-jarige Peter wel. Ooit werd hij als tiener door Piet de Raadt, die als bijnaam 'de burgemeester' had omdat zijn vader dat was geweest, bij 'de club' gehaald. "Zijn vrouw was de zus van mijn oma, dus we noemden hem 'oom'. Na de dood van ome Piet werden de werkzaamheden overgenomen door het Comité ter Viering Nationale Feesten te Muiderberg. Jan Bruurs was daar ook bij betrokken, weet Peter nog. De Muiderberger is zich overigens wel 'kapot geschrokken' van de boom. "Hij is helemaal bruin. Niet gammel, maar er vallen wel gaten in."

Schrapen

Dat niets voor eeuwig is realiseert Wegman zich. "Ik zou ook niemand weten die dit klusje zou willen overnemen. Probeer maar eens iemand te krijgen. Neem de afgelopen sinterklaasintocht. Daar kwamen 320 kinderen naar toe. In goede tijden hadden we 36 pieten, maar afgelopen jaar hadden we er bij Gods gratie zestien... Het is schrapen." Gelukkig steken de Wegmannetjes anders in elkaar. Zij staan op waar hulp nodig is. "Wij zijn gemotiveerd en het zit gewoon in ons bloed. Ik probeer altijd mee te helpen en vind het heerlijk om voor het dorp bezig te zijn zodat ik iets kan betekenen. Natalie woont in Weesp, maar die kan niet druk genoeg zijn. Ze helpt altijd! Net als Jens en zijn vrouw. Wat wij doen, zien wij als normaal en dat voelt goed." Ook Els vindt het prima als haar huis volledig op de kop staat rond de intocht van Sinterklaas. Tussen alle bedrijven door is hij ook nog mantelzorger van een 93-jarig dametje in het dorp. "Toen haar man en zoon waren overleden, keek mijn vader naar haar om. Nu hij er niet meer is (twaalf jaar geleden overleed hij, red.) doe ik dat. Ze vroeg mij: ga jij nu voor mij zorgen? Ondanks zijn drukke bestaan vond hij het logisch om dit te doen. "Ik probeer dagelijks bij haar langs te gaan", besluit hij.

**'Hij is helemaal bruin.
Niet gammel, maar er
vallen wel gaten in'**

ONLINE

Nog veel meer!

Blijf betrokken bij Bussum, Naarden, Muider en Muiderberg

Op BussumsNieuws.nl, NaarderNieuws en MuiderNieuws.nl schrijven we elke dag nieuwe artikelen en mooie verhalen.

Als lid kun je ze allemaal lezen.

Zoals deze:

Trip down memory lane
Debutroman van Bussumer
Kees Janzen

Ondernemers reageren!
Vertrekt Jumbo nu alweer van Julianaplein?

Wijkagent Gooise Meren:
'Camerabeelden laten zien dat er duidelijk opzet in het spel is'

Schot in hoofdpijndossier?
Ruimte in Naarderbos voor 1.900m²
'nieuwe gebouwen'

'Heb geen haast'
Langstzittende ondernemer Naarden-Vesting stopt na 40 jaar

Nog veel meer nieuws, interviews en regio. Elke dag online.

Nieuwe heup
Gevallen schaatser uit Bussum zoekt zijn redders

EXTRA

BUSSUMSNIEUWS NAARDERNIEUWS MUIDERNIEUWS

Nog geen lid? Schrijf je in via BussumsNieuws.nl, NaarderNieuws.nl en MuiderNieuws.nl